

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- posiłkowo, odpowiednie obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżącą w art. 2 pkt 17 i 38 decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38.589 — stabilizatory termiczne. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 81 WE oraz — od dnia 1 stycznia 1994 r. — art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca była stroną szeregu porozumień bądź stosowała uzgodnione praktyki w sektorze stabilizatorów cynowych oraz w sektorze ESBO/estrów na terenie EOG. Wspomniane porozumienia i uzgodnione praktyki miały polegać na ustalaniu cen, podziale rynków w drodze ustalania limitów dostaw, podziale i przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji gospodarczych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i dostaw.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja błędnie założyła, iż kartel w sektorze stabilizatorów cynowych istniał do dnia 21 marca 2000 r., zaś w sektorze ESBO/estrów — do dnia 26 września 2000 r. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że działalność kartelu dobiegła końca już w połowie 1999 r.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że prawo Komisji do nałożenia grzywny uległo przedawnieniu. Twierdzi ona, że bezwzględny termin przedawnienia wynoszący 10 lat upłynął w połowie 1999 r. Ponadto podczas postępowań prowadzonych w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji bieg przedawnienia nie uległ zawieszeniu.

Po trzecie skarżąca podnosi, że naruszono art. 81 WE oraz zasadę legalności, bowiem skarżąca — jako przedsiębiorstwo świadczące usługi w zakresie doradztwa — nie może zostać objęta sankcjami za naruszenie art. 81 WE. Skarżąca podnosi w tym względzie, że jej postępowanie nie jest wymienione w treści tego postanowienia oraz że w czasie popełnienia czynu nie mogła ona w każdym razie przewidzieć, że zastosowana zostanie tego rodzaju wykładnia.

Posiłkowo, w ramach zarzutu czwartego, piątego i szóstego, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie obliczyła wysokość grzywny. W szczególności podnosi ona, że można było nałożyć na nią jedynie grzywnę w wysokości symbolicznej, bowiem w czasie popełnienia czynu nie dało się przewidzieć zastosowania wykładni, zgodnie z którą art. 81 WE dotyczy także przedsiębiorstw świadczących usługi doradcze. Ponadto dopuszczono się naruszenia wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾, bowiem grzywna nie może być określana w formie ryczałtu, lecz należy ją wymierzyć na podstawie wysokości honorariów, jakie skarżąca pobrała za swe usługi. Komisja naruszyła nadto dziesięcioprocentowy pułap przewidziany w art. 23 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽²⁾, gdyż popełnione zostało tylko jedno naruszenie. Skarżąca podnosi także w tym względzie, że nałożone na nią grzywny zagrażają egzystencji jej przedsiębiorstwa oraz że pozostają one w sprzeczności z sensem oraz celem istnienia tego pułapu.

W ramach trzech ostatnich zarzutów skarżąca twierdzi, iż dopuszczono się uchybień proceduralnych. Podnosi ona, że naruszono zasadę rozsądnego okresu trwania postępowania (zarzut siódmy), że zbyt późno poinformowano ją o toczącym się wobec niej dochodzeniu (zarzut ósmy) oraz że zaskarżona decyzja nie została jej prawidłowo doręczona (zarzut dziewiąty).

(¹) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2010 r. —
Hairdreams przeciwko OHIM — Bartmann (MAGIC
LIGHT)**

(Sprawa T-34/10)

(2010/C 100/71)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: „Hairdreams” HaarhandelsgmbH (Graz, Austria)
(przedstawiciel: adwokat G. Kresbach)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- zmiana zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 listopada 2009 w sprawie R 656/2008-4 poprzez uwzględnienie w całości odwołania skarżącej z dnia 22 kwietnia 2008 r. i nakazanie pozwanemu w postępowaniu odwoławczym pokrycie kosztów poniesionych przez skarżącą w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu, postępowaniem odwoławczym i niniejszym postępowaniem;
- posiłkowo stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy OHIM do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „MAGIC LIGHT” dla towarów z klas 3, 8, 10, 21, 22, 26 i 44 (zgłoszenie nr 5 196 597)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Rüdiger Bartmann

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy „MAGIC LIFE” nr 30 415 611 dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ dokonywana przez Izbę Odwoławczą ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd jest błędna pod względem prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Bank Melli Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-35/10)

(2010/C 100/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat L. Defalque)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności ust. 4 sekcji B załącznika do rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2009 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu oraz decyzji Rady z dnia 18 listopada 2009 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2009 z dnia 17 listopada 2009 r.⁽¹⁾ w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu⁽²⁾ oraz uchylającego decyzję 2008/475/WE⁽³⁾ w zakresie, w jakim skarżący został wymieniony w wykazie osób, podmiotów lub organów, których fundusze i zasoby gospodarcze zamraża się na podstawie tego przepisu.

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności ust. 4 sekcji B załącznika w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego i przedstawia następujące argumenty prawne w uzasadnieniu swojej skargi.

Po pierwsze skarżący twierdzi, że kwestionowane rozporządzenie i decyzja zostały przyjęte z naruszeniem prawa skarżącego do obrony, a w szczególności jego prawa do rzetelnego procesu sądowego, ponieważ nie przedstawiono mu żadnych dowodów czy dokumentów potwierdzających twierdzenia Rady. Ponadto utrzymuje, że dodatkowe twierdzenia do decyzji z 2008 r. są niesprecyzowane, niejasne i skarżący nie może na nie odpowiedzieć, ponieważ odmówiono mu prawa do bycia wysłuchanym.

Skarżący twierdzi ponadto, że Rada naruszyła swój obowiązek przedstawienia wystarczającego uzasadnienia.